

GUTENBERG / ΘΕΑΤΡΟ

ΟΥΙΛΛΙΑΜ ΣΑΙΞΠΗΡ

ΡΩΜΑΙΟΣ & ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ

Εισαγωγή-Μετάφραση
Διονύσης Καβάλης

WILLIAM SHAKESPEARE

ΡΩΜΑΙΟΣ
ΚΑΙ
ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ

Εισαγωγή-Μετάφραση
Διονύσης Καψάλης

GUTENBERG / ΘΕΑΤΡΟ
Άθήνα 2018

Ἡ ἐμμονὴ μὲ τὸν Ρωμαῖο καὶ τὴν Ἰουλιέ-
τα: ἡ καλύτερη ἀπόδειξη ὅτι ἓνα καλὸ βι-
βλίο παραμένει ζωντανὸ αἰῶνες ἀφότου ὁ
σπουδαῖος συγγραφέας του κοσμοῦσε τὸν
πλανήτη μας.

THE NEW YORK TIMES

Ὁ καταδικασμένος ἔρωτας ποὺ διατηρεῖ πά-
ντα τὴ φλόγα καὶ τὴ νεανικότητά του.

THE GUARDIAN

Μὲ τὸ ποὺ τελείωσα τὸ ἔργο τοῦ Σαίξπηρ
ἐνιωθα σὰν τυφλὸς ποὺ ἓνα θαυματουργὸ
ἄγγιγμα τοῦ χάρισε τὸ φῶς του.

J. W. GOETHE

Τὸ ὄραμα ἐνὸς ἔρωτα ἀσυμβίβαστου ποὺ δι-
αλύεται ἀπὸ τὸν ἴδιο του τὸν ἰδεαλισμὸ καὶ
τὴν ἴδια του τὴν ἔνταση. Σ' ὀλόκληρη τὴν

παγκόσμια λογοτεχνία δὲν ὑπάρχει ἄλλο
ἔργο σὰν τὸ *Ρωμαῖος καὶ Ἰουλιέττα*.

HAROLD BLOOM

Τὸ *Ρωμαῖος καὶ Ἰουλιέττα* μεταφέρει στὴ
σκηνὴ μιὰ ἐπιθυμία ἀπὸ τὶς πιὸ σκοτεινές,
μιὰ ροπὴ πρὸς τὴν καταστροφή.

RENÉ GIRARD

Δουλειὰ πὺ χαρακτερίζεται ἀπὸ τὴν ἄψο-
γη ποιητικὴ ἀπόδοση τοῦ Διονύση Καψάλη.

AΘΗΝΟΠΑΜΑ

Στὴν ἀρχὴ εἶχα κι ἐγὼ τὶς ἴδιες προκα-
ταλήψεις μὲ πολλοὺς συνομηλίκους μου:
«ὦχ, τώρα Σαίξπηρ!» Μὲ τὸ πὺ ἄρχισα νὰ
τὸ διαβάζω, κατὰλαβα τί θὰ πεῖ «αἰώνιο».
Πέρα ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα, γιὰ μένα ὁ *Ρωμαῖ-
ος καὶ ἡ Ἰουλιέττα* εἶναι δύο ἐπαναστάτες.

LEONARDO DI CAPRIO

Ἡ ἀντιπαραβολή τῶν δύο κόσμων: τῆς ἀ-
γνότητος, τῆς δύναμης, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀπο-
λυτότητος τοῦ ἐφηβικοῦ ἔρωτα, ἀπὸ τῆς μίας,
μὲ τὸν φαρισαϊκὸ καθωσπρεπισμὸ καὶ τὸν
φθόνον τῶν ἐνηλίκων, ἀπὸ τὴν ἄλλη.

Δ. ΛΙΓΝΑΔΗΣ

Τί εἶναι αὐτὸ ποὺ κρατᾷ ἕναν ἔρωτα ζωντανὸ πάνω ἀπὸ τέσσερις αἰῶνες; Μόνο ὁ Ρωμαῖος καὶ ἡ Ἰουλιέττα μποροῦν νὰ μᾶς τὸ ποῦν. Γιατί ὅλοι οἱ ἠθοποιοὶ —διάσημοι καὶ μὴ— ποθοῦν νὰ γίνουν «οἱ ἐραστὲς τῆς Βερόνας»; Γιατί οἱ θεατὲς συρρέουν νὰ δοῦν ἕνα ἔργο τοῦ ὁποῖου ξέρουν τὸ τέλος; Κάτι πολὺ βαθύ, ποὺ μᾶς ἀφορᾷ ὅλους, πρέπει νὰ κρύβει αὐτὴ ἡ ἐρωτικὴ ἱστορία. Μὲ τὴ μετάφραση τοῦ ποιητῆ Διονύση Καψάλη θὰ τὸ ἀνακαλύψετε!

Μιὰ πρώτη ἔνδειξη:

- ΡΩΜ. Μὲ ἀλαφραίνουν τὰ φτερά τοῦ ἔρωτά μου:
πέτρινα σύνορα δὲν τὸν περιορίζουν.
Κι ὅ,τι ὁ ἔρωτας μπορεῖ νὰ κάνει ὅταν
ἀποτολμᾷ τὸν ἔρωτα, ποιός συγγενῆς
μπορεῖ ποτὲ νὰ σταματήσει; 80
- ΙΟΥΛ. Ἄν σὲ δοῦν,
μπορεῖ νὰ σὲ σκοτώσουν.
- ΡΩΜ. Εἴκοσι σπαθιά
νὰ μὲ κυκλώσουν, πιὸ πολὺ θὰ κινδυνεύω
ἀπὸ τὰ μάτια σου. Γλυκὰ νὰ μὲ κοιτάξεις,
καὶ εἶμαι ἄτρωτος, τὸ μίσος δὲν μὲ πιάνει. 85
- ΙΟΥΛ. Δὲν θέλω νὰ σὲ βροῦν ἐδῶ, μακάρι τί.
- ΡΩΜ. Ἔχω μανδύα μου τῆ νύχτα καὶ μὲ κρύβει.
Τί κι ἂν μὲ βροῦν ἐδῶ; Φτάνει νὰ μ' ἀγαπᾶς.
Καὶ προτιμῶ τὸ μίσος τους νὰ μὲ τελειώσει,
παρὰ τὸ τέλος μου νὰ ζῶ χωρὶς ἀγάπη. 90
- ΙΟΥΛ. Ποιός σὲ ὀδήγησε νὰ βρεῖς αὐτὸ τὸ μέρος;
- ΡΩΜ. Ὁ ἔρωτας, ποὺ πρῶτος μ' ἔσπρωξε νὰ μάθω.
Μοῦ ἔδωσε φῶς καὶ τοῦ ἔδωσα τὰ μάτια μου.
Δὲν εἶμαι πλοηγός, κι ὅμως ἂν κατοικοῦσες
σὲ μακρινὴ στεριά στῆς θάλασσας τὴν ἄκρη,
πάλλι θὰ πῆγαινα γιὰ τέτοιο θησαυρό. 95
- ΙΟΥΛ. Εἶναι ποὺ ἔχω προσωπίδα μου τῆ νύχτα,
ἀλλιῶς θὰ ἔβλεπες τὸ χρῶμα τῆς ντροπῆς μου
γι' αὐτὰ ποὺ ἄκουσες ἀπόψε νὰ σοῦ λέω. 100
- Χίλιες φορές νὰ ἔμενα στοὺς τύπους, χίλιες,
χίλιες φορές καὶ ν' ἀρνηθῶ αὐτὰ ποὺ εἶπα.
Κι ὅμως, καλοὶ μου τρόποι, γειά σας. —Μ' ἀγαπᾶς;
Ξέρω, («ναί») θὰ μοῦ πεῖς, κι ἐγὼ θὰ σὲ πιστέψω.

- "Όμως ἂν ὀρκιστεῖς, μπορεῖ νὰ μὲ γελάσεις. 105
 Στὶς ψευδορκίες, λένε, τῶν ἐρωτευμένων
 ὁ Δίας ξεκαρδίζεται. Γλυκὲ Ρωμαῖε,
 ἂν ὄντως ἀγαπᾷς, πὲς το μου καθαρά.
 Κι ἂν πάλι θεωρεῖς πὼς εἶμαι εὐκόλη,
 μουτρώνω, κάνω τὴ στριμμένη, λέω ὄχι, 110
 γιὰ νὰ μὲ θέλεις — κι ὄχι ἀλλιῶς, μακάρι τί.
 Καὶ γιὰ νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθεια, ἀγαπάω,
 κι ἴσως γι' αὐτὸ μὲ κρίνεις ἐπιπόλαιη.
 Μὰ πιστεψέ με, ὄμορφέ μου κύριε,
 στὸ τέλος θὰ ἔμαι πιὸ πιστὴ ἀπὸ ἐκεῖνες 115
 ποὺ περιβάλλονται μὲ πέπλα μυστηρίου.
 Κι ἴσως θὰ ἤμουν πιὸ μυστήρια κι ἐγώ,
 πιὸ συνετὴ, ὀφείλω νὰ τ' ὁμολογήσω,
 μόνο ποὺ μ' ἄκουσες, προτοῦ τὸ καταλάβω,
 νὰ ἐκμυστηρεύομαι τὸ πάθος μου· γι' αὐτό, 120
 συγχώρεσέ με, κι ἂν σοῦ δίνομαι ἀπλά,
 μὴν πεῖς πὼς εἶναι ἐλαφρὺς ὁ ἔρωτάς μου,
 ἓνα παιχνίδισμα φωτὸς μέσα στὴ νύχτα.
- ΡΩΜ. Κυρία, στ' ὄνομα τῆς ἱερῆς σελήνης,
 ποὺ χαϊδεύει μὲ τ' ἀσήμι τῆς τὰ δέντρα — 125
- ΙΟΥΔ. Στὴν ἄστατη σελήνη μὴν ὀρκίζεσαι,
 ποὺ μὲ τὸν κύκλο τῆς ἀλλάζει ὀλοένα,
 μὴ γίνει ἀλλοπρόσαλλος κι ὁ ἔρωτάς σου.
- ΡΩΜ. Σὲ τί νὰ ὀρκιστῶ;
- ΙΟΥΔ. Μὴν ὀρκιστεῖς καθόλου. 130
 Ἦ στὸν γλυκύτατο ὀρκίσου ἐαυτὸ σου,
 ποὺ εἶναι τῆς λατρείας μου τὸ εἶδωλο,
 κι ἐγὼ θὰ σὲ πιστέψω.

- ΡΩΜ. Ἄν ἀγάπησα —
- ΙΟΥΛ. Μὴν ὀρκιστεῖς. Μὲ πλημμυρίζεις μὲ χαρά,
 135
 κι ὅμως δὲν χαίρομαι γι' ἀπόψε: ἦταν λάθος·
 τόσο παράτολμο καὶ τόσο ξαφνικό,
 καὶ τόσο σὰν τὴν ἀστραπή — δὲν προλαβαίνεις
 νὰ πεῖς «ἀστράφτει» κι ἔχει πέσει. Καληνύχτα.
 Κι ἴσως ὁ ἔρωτας ποὺ τώρα μπουμπουкиάζει,
 140
 ἂν ὠριμάσει μὲ τοῦ θέρους τὴν ἀνάσα,
 ὅταν βρεθοῦμε νὰ ἴναι ὁμορφο λουλούδι.
 Καλὴ σου νύχτα. Τῆς καρδιάς μου ἡ γαλήνη
 γλυκὸ τὸν ὕπνο ποὺ κοιμᾶσαι νὰ σοῦ δίνει.
- ΡΩΜ. Καὶ θὰ μ' ἀφήσεις τόσο ἀνεκπλήρωτο; 145
- ΙΟΥΛ. Καὶ ποιὰ ἐκπλήρωση θὰ ἔπαιρνες ἀπόψε;
- ΡΩΜ. Ν' ἀνταποδώσεις τῆς ἀγάπης μας τὸν ὄρκο.
- ΙΟΥΛ. Σ' τὸν εἶχα δώσει πρὶν μοῦ τὸν ζητήσεις. Κι ὅμως,
 πόσο θὰ ἤθελα καὶ πάλι νὰ δινόταν!
- ΡΩΜ. Θὰ τὸν ἀπέσυρες λοιπόν; Γιατί, χαρὰ μου; 150
- ΙΟΥΛ. Γιὰ νὰ ἴμαι ἄφθονη καὶ νὰ σ' τὸν ξαναδώσω.
 Ἐπιθυμῶ αὐτὸ ποὺ ἔχω, τίποτ' ἄλλο.
 Ἡ ἀφθονία μου σὰν θάλασσα πληθαίνει,
 κι εἶναι ἡ ἀγάπη μου σὰν θάλασσα βαθιά.
 Ὅση σοῦ δίνω, τόση ἔχω πιὸ πολλή — 155
 εἶναι ἀπέραντες κι οἱ δύο. Καληνύχτα.
 Πρέπει νὰ φύγω — κάτι ἄκουσα, καλέ μου.
 [*Ἡ παραμάνα φωνάζει ἀπὸ μέσα.*]
 Καλὴ μου Νένα, ἔρχομαι. Γλυκὲ Μονταῖγο,
 νὰ ἴσαι πιστός. Μεῖνε λιγάκι, θὰ ξανάρθω.
 [*Βγαίνει.*]
- ΡΩΜ. Νύχτα γεμάτη εὐλογία! Μὰ φοβᾶμαι 160

μιᾶς νύχτας ὄνειρο μὴν εἶναι ὄλ' αὐτά,
τόσο γλυκὰ εὐνοϊκό — σὰν τὸν ἄερα.

[Μπαίνει ἡ ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ, ἐπάνω.]

ΙΟΥΛ. Δυὸ λόγια μόνο — κι ἔπειτα καλὴ σου νύχτα.

Ἄν εἶναι τίμια ἡ κλίση τῆς ἀγάπης σου
καὶ θέλεις γάμο, μῆνυσέ μου αὐριο 165
μ' ἓναν ποῦ θὰ ῥθει ἀπὸ μένα νὰ σέ βρεῖ,
γράψε τὴν ὥρα καὶ τὸ μέρος ποῦ θὰ γίνεῖ,
κι ἐγὼ τίς τύχες μου στὰ πόδια σου ἀπλώνω
κι ἀκολουθῶ, σ' ὅλη τῇ γῆ νὰ με ὀρίζεις.

NENA [Ἀπὸ μέσα.] Κυρία!

ΙΟΥΛ. Ἄμέσως. —Κι ἂν ἡ πρόθεσή σου εἶναι ἄλλη,
σ' ἐκλιπαρῶ — 170

NENA [Ἀπὸ μέσα.] Κυρία!

ΙΟΥΛ. Ἐρχομαι ἀμέσως —
μὴν προσπαθήσεις κι ἄσε με στὴ λύπη μου. 175
Ὅπως σοῦ εἶπα, αὐριο.

ΡΩΜ. Μὲ τὴν ψυχὴ μου —

ΙΟΥΛ. Χίλιες φορές τὴν καληνύχτα μου σ' ἀφήνω.
[Βγαίνει ἡ ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ.]

ΡΩΜ. Χίλιες φορές χωρὶς τὴ λάμψη σου θὰ σβήνω.
Πετᾶ σὰν μαθητῆς ποῦ ἀφήνει τὸ βιβλίον 180
ἡ ἀγάπη, μὰ γυρνᾷ σὰν γιὰ νὰ πάει σχολεῖο.

Μπαίνει πάλι [ἐπάνω] ἡ ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ.

ΙΟΥΛ. Φοστ! Ρωμαῖε! Φωνὴ νὰ εἶχα κυνηγοῦ,
νὰ δελεάσω τὸ γεράκι μου καὶ νὰ ῥθει.
Βράχνιασαν ὅμως τὰ δεσμά νὰ ψιθυρίζουν,

- ἀλλιωῶς θὰ γκρέμιζα τὸ σπήλαιο τῆς Ἠχώσ 185
καὶ τὴν ἀέρινη φωνή της θὰ ἴκανα
ἀκόμη πιὸ βραχνή κι ἀπ' τὴ δική μου, πάλι
νὰ λέω καὶ ξανά —Ρωμαῖε!— τ' ὄνομά σου.
- ΡΩΜ. Ἄ, ἡ ψυχὴ μου μὲ καλεῖ μὲ τ' ὄνομά μου.
Πόσο γλυκὰ μιλοῦν φωνές ἀγαπημένες 190
τὴν ἀσημένια μουσική τους μὲς στὴ νύχτα!
ΙΟΥΔ. Ρωμαῖε!
- ΡΩΜ. Μάτια μου.
ΙΟΥΔ. Τί ὥρα τὸ πρωὶ
θέλεις νὰ στείλω νὰ σέ βροῦν; 195
- ΡΩΜ. Ὡς τὶς ἐννιά.
ΙΟΥΔ. Ὅ,τι κι ἂν γίνεῖ μέχρι τότε — κι εἶναι χρόνια.
Ἔχω ξεχάσει πιά γιατί σέ φώναξα.
- ΡΩΜ. Θὰ περιμένω ἐδῶ μέχρι νὰ θυμηθεῖς.
ΙΟΥΔ. Καὶ θὰ ξεχάσω πιὸ πολὺ ὅσο θὰ στέκεις, 200
ὅταν θυμᾶμαι πόσο θέλω νὰ σέ βλέπω.
- ΡΩΜ. Καὶ πάλι στέκομαι γιὰ νὰ ξεχάσεις πάλι,
καὶ δὲν θυμᾶμαι πιά ἂν ἔχω ἄλλο σπίτι.
- ΙΟΥΔ. Σχεδὸν ξημέρωσε — ἤθελα νὰ ἴχες φύγει,
ἀλλὰ νὰ πηγαινες ὅσο καὶ τὸ πουλάκι 205
ποὺ φεύγει λίγο ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ παιδιοῦ
χοροπηδώντας, σὰν φτωχὸς φυλακισμένος
μὲ τὰ στριμμένα του δεσμά, καὶ νὰ σέ φέρει
ἢ μεταξένια σου κλωστή πίσω σ' ἐμένα,
ποὺ θὰ ζηλεύω τὴ μικρὴ σου ἐλευθερία. 210
- ΡΩΜ. Θὰ ἴθελα νὰ μὲ φυλακίσεις.
ΙΟΥΔ. Ναι, γλυκέ μου,
ἀλλὰ θὰ σ' ἔπνιγε ἡ στοργή μου. Καληνύχτα.

Οἱ χωρισμοὶ κυλοῦν τόσο γλυκόπικροι,
 πού θὰ σοῦ λέω καληνύχτα ὡς τὸ πρωί.

215

[*Βγαίνει ἡ ΙΟΥΛΙΑΕΤΤΑ.*]

ΡΩΜ. Ὁ ὕπνος νὰ ῥθει ἀπαλὸς στὰ βλέφαρά σου,
 κι ἐγὼ σὰν ὕπνος νὰ κοιτῶ τὰ ὄνειρά σου.
 Στοῦ γέροντά μου τρέχω τώρα τὸ κελί,
 ἀφοῦ μ' ἀκούσει νὰ μοῦ πεῖ μιὰ συμβουλή.

[*Βγαίνει.*]

[ΣΚΗΝΗ 3]

Μπαίνει ὁ Πατήρ [ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ] μὲ καλάθι.

ΠΑΤ. Α. [Γελᾷ τὸ γκριζο φῶς, ἡ νύχτα σκυθρωπιάζει,
 καὶ παρδαλὴ αὐγὴ τὰ σύννεφα χαράζει·
 κι ὅλο λεκέδες τὸ σκοτάδι, πρὶν καεῖ,
 φεύγει τρεκλίζοντας στὸ φῶς σὰν τὸν μπεκρή.]*
 Προτοῦ ὁ ἥλιος πυρπολήσει τὸν ἀέρα
 καὶ πιεῖ τὴ νύχτα καὶ φαιδρύνει τὴν ἡμέρα,
 μὲ μαῦρα βότανα γεμίζω τὸ καλάθι,
 κρυμμένες ρίζες, νηπενθῆ, χυμώδη ἄνθη.
 Ὅλα τὰ πράγματα στὴ φύση, ὅ,τι βγεῖ,
 ἔχουν μητέρα τους καὶ τάφο τους τὴ γῆ·
 ὅλα στὴ μήτρα της γεννιοῦνται, κι εἶναι πληθῆς,
 κι ὅλα θηλάζουνε τὸ μητρικό της στῆθος.

5

10

* Ὅρισμένοι ἐκδότες (ὅπως καὶ ὁ Brian Gibbons στὴν ἔκδοση Arden) ἀκολουθοῦν ἄλλη παράδοση καὶ ἀποδίδουν τοὺς τέσσερις αὐτοὺς στίχους στὸν Ρωμαῖο, τοποθετώντας τους πρὶν ἀπὸ τὸ καταληκτικό δίστιχο τῆς προηγούμενης σκηνῆς.

Πολλά μὲ τις πολλές δυνάμεις τους προσφέρουν,
κανένα ὅμως μὲ καμιά, κι ὅλα διαφέρουν.

Τί τρομερὴ οὐσία μέσα τους λανθάνει, 15

τί μάγια κρύβουν πέτρες, βότανα καὶ θάμνοι!

Τὸ πιὸ χυδαῖο πού στή γῆ ἔχει φυτρῶσει

κάποιο καλὸ δικό του ἔχει νὰ τῆς δώσει.

Καὶ τὸ καλύτερο, ἂν πάλι παρεκκλίνει

ἀπὸ τὴ χρῆση του, τὴ φύση του μολύνει. 20

Ἡ κακὴ χρῆση τὸ καλὸ ἐξαχρειώνει,

καὶ τὸ αἰσχρὸ συχνὰ ἢ πράξι τὸ κυρώνει.

[Μπαίνει ὁ ΡΩΜΑΙΟΣ.]

Σ' αὐτὸ τὸ ἀδύναμο λουλούδι περισσεύει

μιὰ φαρμακεία πού σκοτώνει καὶ γιατρεύει:

Ἄν τὸ μυρίσεις, πλημμυρίζεις εὐωδιά, 25

κι ἂν τὸ γευτεῖς, θὰ σοῦ ναρκώσει τὴν καρδιά.

Καὶ στὴν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου, ὅπως καὶ στὴ φύση,

δυσὸ βασιλεῖς στρατοπεδεύουν κι εἶναι ἴσοι:

ἢ χάρις καὶ ἢ βάνουση ἐπιθυμία

κι ὅπου νικάει τοῦ κακοῦ ἢ βασιλεία, 30

ἀπὸ τὴ ρίζα τοῦ φυτοῦ ὡς τὴν καρδιά του

ἀπλώνει ρίζες ἢ ἀρρώστια τοῦ θανάτου.

ΡΩΜ. Εὐλογεῖτε, πάτερ.

ΠΑΤ. Α. Ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς.

Τόσο γλυκὰ ποιός μοῦ μιλᾷ τόσο νωρίς; 35

Βασανισμένο νοῦ, παιδί μου, μαρτυρεῖ

ν' ἀφήνεις τὸ κρεβάτι σου τόσο πρωί.

Μάτια πού γέρασαν ἢ ἔγνοια τὰ σκληραίνει,

κι ὅπου ἐκείνη κατοικεῖ, ὕπνος δὲν μπαίνει.

Μὰ ὅπου πλαγιάζει ἡ ἀνέπαφη νεότης 40
ἔχει τὸν ὕπνο βασιλιὰ καὶ χορηγὸ τῆς.

Καὶ γιὰ νὰ ῥθειῖς ἐδῶ τὴν ὥρα ποὺ χαράζει
κάτι σὲ ζύπνησε βαθὺ ποὺ σὲ ταράζει.

Ἄλλιῶς, μυρίζομαι —κι ἔχω σπουδαία μύτη—
πῶς ὁ Ρωμαῖος μας δὲν πῆγε κὰν στὸ σπίτι. 45

ΡΩΜ. Σωστά. Βρῆκε ἄλλοῦ γλυκύτερη γαλήνη.

ΠΑΤ. Α. Ρῦσαι ἡμᾶς! Εἶδες λοιπὸν τὴ Ροζαλίνα;

ΡΩΜ. Τὴ Ροζαλίνα! Ὅχι, ὄχι, γέροντα.

Λησιμόνησα καὶ ὄνομα καὶ ἔρωτα.

ΠΑΤ. Α. Εὔγε, παιδί μου. Καὶ ποῦ ἦσουν τελικά; 50

ΡΩΜ. Μὲ τὸν ἐχθρό μου σὲ γιορτῆ, καὶ ξαφνικὰ
κάποιος μὲ πλήγωσε ποὺ πλήγωσα ἐξίσου.

Στὴν ἱερῆ ἀπόκειται ἰατρικὴ σου

ἢ θεραπεία μας. Βλέπεις, μεσολαβῶ
χωρὶς κακία, πάτερ, καὶ γιὰ τὸν ἐχθρό. 55

ΠΑΤ. Α. Μίλα ἀπλά, παιδί μου, καὶ μὲ ἄνεση·
λόγος στρυφνὸς στρυφνὴ θὰ λάβει ἄφεση.

ΡΩΜ. Μάθε λοιπὸν πῶς ἡ καρδιά μου ὅλη
πῆγε στοῦ Καπουλέτου τὴν ὠραία κόρη.

Σ' ἐκείνην ἡ δική μου καὶ σὲ μένα ἐκείνης, 60

κι ὅλα μαζὶ θέλουν νὰ δέσουν, ἂν ἐγκρίνεις,
μὲ τὰ δεσμὰ τοῦ γάμου. Πῶς τὴν εἶδα, ποῦ,

λόγο πῶς δώσαμε ὁ ἓνας τ' ἀλλουνοῦ,
σ' τὰ διηγοῦμαι καθ' ὁδόν. Μόνο δεήσου,

καὶ πάντρεψέ μας σήμερα, μὲ τὴν εὐχή σου. 65

ΠΑΤ. Α. Ἄγιε Φραγκίσκο μου! Ἔρθε τ' ἀπάνω κάτω!

Κι ἡ Ροζαλίνα, ποὺ φλεγόσουν σὰν τὴ βάτο,
πάει, τὴν ξέχασες λοιπόν; Ἔσεῖς οἱ νέοι

- στὰ μάτια μόνο ἀγαπᾶτε κι ὅπου πνέει,
 κι ὄχι βαθιὰ μὲ τὴν καρδιά σας. Τί πλημμύρα 70
 στὰ μάγουλά σου τὰ χλομά, πόση ἀλμύρα
 δὲν πῆγε στράφι τὴν ἀγάπη σου νὰ ἀρτύσει —
 καὶ τὴν πετᾶς; Δὲν ἔχει ἀκόμη καθαρῖσει
 ὁ ἥλιος τὸν αἰθέρα πού νεφέλωνες·
 κι οἱ στεναγμοὶ πού ἄφηνες καὶ ἔλειωνες 75
 στ' αὐτιά μου ἀκόμη ξεσηκώνουν καταγιγίδα.
 Κι ἀπ' τὸ παλιό σου δάκρυ βλέπω μιὰ κηλίδα
 στὸ μάγουλό σου, νὰ θρηγεῖ τὸν ἔρωτά σου.
 Ἄν ἦσουνα καὶ πρὶν ἐσὺ κι ἦταν δικὰ σου
 αὐτὰ τὰ βάσανα κι ἦσουν ἐσὺ σ' ἐκεῖνα, 80
 κι ἐσὺ κι αὐτὰ λατρεύατε τὴ Ροζαλίνα.
 Καὶ ἄλλαξες; Ὅταν οἱ ἄντρες δὲν βαστοῦν,
 δικαίως τότε κι οἱ γυναῖκες ἀπιστοῦν.
 ΡΩΜ. Γι' αὐτὴν δὲν φώναζες συχνὰ πὼς ἦταν λάθος
 ἡ ἀγάπη μου; 85
 ΠΑΤ. Α. Ἡ ἀγάπη ὄχι, μὰ τὸ πάθος.
 ΡΩΜ. Καὶ νὰ τὴ θάψω μοῦ ἔλεγες;
 ΠΑΤ. Α. Ὅχι σὲ μνημα —
 νὰ παραχώσεις μιὰ γιὰ νὰ ἔχεις ἄλλο θύμα!
 ΡΩΜ. Αὐτὴ πού τώρα ἀγαπῶ σοῦ δίνει χῶρο 90
 μὲ τὴν ἀγάπη ν' ἀγαπᾶς, δῶρο μὲ δῶρο.
 Δὲν τό ἔκανε ἡ ἄλλη.
 ΠΑΤ. Α. Σ' εἶχε καταλάβει·
 τῆς παπαγάλιζες ἀγάπη σὰν κουτάβι
 καὶ ἦσουν ἀναλφάβητος. Ἄς εἶναι, πᾶμε· 95
 γιὰ ἓνα μόνο λόγο βοηθός σου θά ἔμαι·
 Ἴσως ὁ γάμος σας τὰ φέρει κι ἀγαπήσουν

Αναζητήστε το [εδώ](#)

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
GUTENBERG

www.gutenbergbooks.gr

 [/gutenbergbooks](https://www.facebook.com/gutenbergbooks)